
Fra: erik@acomicsoul.com
Sendt: 21. januar 2021 03:31
Til: Postmottak KUD
Kopi: 'Dag Lindholm'
Emne: Innspill til forskrift om midlertidig tilskudd til kulturarrangementet i 2021

Innspill til forskrift om midlertidig tilskudd til kulturarrangementet i 2021.

Før jeg kommenterer Forskriften slik den foreligger vil jeg gjerne komme med en kort, generell kommentar om situasjonen bransjen befinner seg i.

Mange bondegårder overlever en sommer med ekstrem tørke, men dersom det kommer to på rad er det mange som faller fra. Slik det ser ut nå, er det det kulturlivet, som i likhet med landbruket i stor grad må vurderes som noenlunde sesongbasert, blir bedt om å hankses med. Derfor settes det stor pris på regjeringens ambisjoner om å holde liv i kultur Norge. Støtte ordninger som fungerer godt og kan behandles raskt blir bare viktigere og viktigere jo lengere dette varer.

Under følger vår innspill til paragrafene.

Kommentar § 1. Virkeområde

Kultur eksport

- Gjennom hele pandemien har det vært et savn for kompensasjons / stimulerings ordninger som også favner om Norske artister og arrangørers aktivitet i utlandet.

Kommentar § 3, d & e

Pandemien er blitt såpass langvarig nå at det er nødt til å bli tilfeller der samme arrangement må flyttes to ganger. Det var få eller ingen arrangører og artister som hverken skjønte eller fikk beskjed fra offentligheten om at dette ville vare i over et år når de ble bedt om å stenge ned i Mars 2020. Mange flyttet derfor datoer med 6 mnd eller et år. Disse arrangementene må nå flyttes igjen. Samtidig er det slik at det finnes et naturlig tak for hvor mange arrangementer en kan ha i markedet. Det er et tak på hvor mange spillesteder og publikummere som finnes i hver by. Derfor er det ikke slik et kulturlivet kan forvente seg et «dobbel år» når pandemien er over og, det er et faktum at arrangementer som er blitt flyttet til f.eks Mai 2020 erstatter annen planlagt aktivitet som egentlig skulle funnet sted. Det vil si at dersom kulturlivet ikke kan få støtte til arrangementer de tdl. har mottatt støtte på gjennom samme ordning så har de ikke annen aktivitet de mottar støtte til å holde seg flytende på.

Dette kan løses med en spesifisering av at hvis et arrangement har endret dato er det ikke lengere samme arrangement.

Kommentar § 8

Kulturrådet er både regjeringens og aktørenes naturlige partner i denne forbindelsen. Men, det er ingen hemmelighet at de ikke er skalert for det trykket som har kommet i forbindelse med søknader om støtte grunnet pandemien. Det har de aldri tidligere hatt behov for å være og, det er å anta at de ikke vil ha behov for det i overskuelig fremtid heller så fort pandemien er under kontroll.

Et resultat av dette er at saksbehandlingstiden har blitt altfor lang. Arrangører og artister / underleverandører som i April 2020 ble lovet øyeblikkelig hjelp for arrangementer de ble bedt om å stenge ned i mai / juni måtte vente nesten et år på svar. Flere har fortsatt ikke fått svar. Og mange har fått svar de er nødt til å klage på, alle de fikk nylig beskjed om en behandlingstid på 3 måneder.

Bransjen har stor forståelse for at en pandemi er vanskelig og uforutsigbart, men har likevel behov for en saksbehandling som skaper likere kår for alle aktørene.

Det skapes store uheldige forskjeller at noen aktører kan få rask behandling og støtte bare noen uker etter at arrangementet skulle vært gjennomført, mens andre må vente opp mot et år. Kanskje enda lengere hvis de får feil behandling og må klage for å belyse søknaden sin bedre. I det mest ekstreme gir det utslag i at tilfeldige selskaper evner å kjøpe seg opp i konkurrerende selskaper fordi de har fått raskt svar mens andre har blitt tregt behandlet og har likviditets krise.

En paragraf om saksbehandling burde inneholde instruksjoner som sikrer en likere behandling av alle aktører. Og, den burde inneholde instruksjoner om eksterne hjelpe midler kulturrådet skal benytte seg av slik at det blir mulig for dem å korte ned gjennomsnittlig saksbehandlings tid per søknad / klage.

- Et godt eksempel på hjelpe midler er § 6 og bruken av selskapets revisor / registrerte regnskapsførere. En utvidet bruk av dette kan være en god ide. Kanskje kan de også sertifisere budsjettet?
- Instruksjoner om lik saksbehandlings tid ville også være hensiktsmessig. «Kø systemet» burde vurderes. Pr dags dato virker det vilkårlig på de fleste arrangørene. Et forslag kan være å primært behandle søknadene etter arrangements dato, sekundært etter innsendings dato. Det vil gjøre likviditeten mer forutsigbar for bedriftene, og det er nok blant den beste hjelpen regjeringen kan tilby bransjen pr dags dato.
- Videre gis det per dags dato lite informasjon om bakgrunn for konklusjon når en mottar svar fra Kulturrådet. Dersom Kulturrådet og deres under leverandører kan bli pålagt og dele mer av vurderingene sine så vil det forenkles prosessen for en hver arrangør som ser seg nødt til å klage på beslutningen deres. Da slipper de å gjette seg til hvor Kulturrådet f.eks har godkjent husleie garanti som utgift fra et spille sted ved et arrangement, men ikke fra et annet spille sted for et annet arrangement. Da får kulturrådet også mer målrettet svar / informasjon fra arrangør som burde hjelpe dem med å korte ned behandlingstiden.

Videre står det også i §8 at kulturrådet skal vurdere følgende:

- «I vurderingen skal det legges vekt på formålet med tilskuddsordningen, med særlig vekt på god geografisk spredning, mangfold av kulturuttrykk, og at kulturtilbudet oppleves som tilgjengelig og relevant for publikum».
- «om planene for arrangementet fremstår som urealistiske sett i lys av blant annet smitteverns situasjonen».

Vedrørende det første punktet. Det er åpenbart at et arrangement må være tilgjengelig for allmenheten for å få støtte av det offentlige. Men utover det er det mye i denne setningen som motarbeider ønsket om å skape aktivitet. En arrangør er avhengig av forutsigbarhet. Med en slik klausul kan ikke arrangøren selv gjøre en vurdering av hvorvidt de kan forvente seg støtte til gjennomføring av arrangementet de planlegger før de får svar fra kulturrådet. Med en støtte ordningen som varer i 6 måneder og en historikk på lang lengere saksbehandlings tid er det mye aktivitet som kunne vært skapt som ikke vil bli skapt. Og, det er en klausul som kan gi noen vilkårlige aktører konkurranse fortrinn fremfor andre vilkårlige aktører. Det er en dårlig måte å stimulere et marked på.

Dersom ordningen skal fungere optimalt er en nødt til å ha et regelverk som er mer forutsigbart.

Vedrørende det andre punktet. Det er en del arrangementer som har vært planlagt lenge. Lenge før noen viste noe om en tilskudds ordning. Mange av dem er langt større enn 200 personer, 800 personer osv. og på et tidspunkt vil en bli møtt av dette argumentet grunnet strl.

Men, arrangøren kan ikke vite hvordan et arrangement vurderes før han får svar på søknaden. Og kan heller ikke lese seg frem til et sannsynlig svar.

Den enkleste måten å øke aktiviteten på er å skape rom for å gjennomføre mest mulig av det som allerede er planlagt. Også de større tingene. Det er blant annet flere artister som sier seg villige til å gjøre flere opptredener i stedet for en i forsøk på å finne muligheter til å opprettholde turne datoer

o.l. Men, skal en ta en slik vurdering må en se på endringer i budsjettet, forplikte seg til flere datoer med spille sted og leverandører, tilby kunder refusjons muligheter, etc. etc. En arrangør kan ikke sette i gang med alt det med mindre det finnes et regelverk som gir forutsigbarheten en arrangør trenger for å kunne forplikte seg til slikt.

Kommentar § 9

Paragrafen slik den er stilet nå gir ingen mulighet for arrangør til å ta ut profitt fra et arrangement med tilskudd. Arrangør er med andre ord nødt til å føre lønn til seg selv og sine ansatte for å kunne gjennomføre arrangementet.

Det er en vanskelig vurdering. Som arrangør tar ikke et arrangement en dag. En jobber med det til og fra over flere måneder. Det burde vurderes om en timelønn eller en annen oppklarende instruks om dette burde gis.

Videre er det også å tolke at hensikten med ordningen er å øke aktiviteten. Det burde vurderes om tilskudd taket slik det er stilet nå er i tråd med den ambisjonen. Det etterlater alle arrangører uten egen arena i et vanskelig dilemma. Ordningen gjør det mulig å ta ansatte ut av permisjon og sette dem i arbeid. Det er en stor gevinst for en hver arbeidsgiver i seg selv. Men, et hvert arrangement en gjør kommer med en viss økonomisk risiko. Gjør en 10 arrangementer og 9 går i null og det siste går i minus har en potensielt sett tapt en anelig sum og da vil bedriften slite med lønninger og utgifter igjen. Da kan det også forplante seg til underleverandører. Da kan det være smartere for en arrangør å sitte i ro, og sørge for å være klar når verden begynner å åpne for ordinær virksomhet igjen. Paragrafen slik den er stilet nå gir sunn økonomi til artister, underleverandører, spillesteder og så å si alle som er tilknyttet et arrangement bortsett fra arrangøren. Men, arrangøren er risiko taker og initiativ taker så ingen har noe å gjøre uten at arrangøren ser det forsvarlig og aller helst litt lønnsomt å sette i gang. Det burde derfor vurderes og tillate et overskudd, i hvert fall et som er stort nok til at det kan dekke inn for de tapene en lider på arrangementer som ikke selger.

Kommentar § 10

Det burde vurderes om det skal kreves at dokumentasjonen er sertifisert av revisor, advokat, lignende. På den måten kunne Kulturrådet sluppet å verifisere dokumentasjonen og kan fokusere på det kjønnsmessige. Det kan muligens hjelpe til med å minke arbeids mengden deres.

Kommentar § 12

Som nevnt over, i skrivende stund er behandlingstiden på klager urimelig lang. En paragraf om klager burde også søke å gi klager litt forutsigbarhet på dette området, samt en forpliktelse til nemda. Bransjen trenger det, dersom arbeidsmengden blir for stor bør nemda pålegges å straks starte tiltak for å øke behandlings kapasiteten.

Til slutt vil jeg gjerne komme med en generell utvidelse av virkeområdet for alle støtte ordninger for kulturlivet. Hvis mulig med retrospektiv virking. Arrangører og artister med arrangementer i utlandet burde også inkluderes med den andelen av inntekter og utgifter som var ventet å gå gjennom norske selskaper.

Alle som har hatt planlagt aktivitet i utlandet har direkte tap forbundet med pandemien, ikke bare tapte inntekter. For å sikre at det blir eksportert kultur fra Norge også etter pandemien burde det vurderes om det ene eller begge deler burde kompenseres.

Disse arrangementet er ikke bare viktige for å synliggjøre norsk kultur i utlandet, norske leverandører og turne mannskap importerer kunnskap og erfaring som igjen profesjonaliserer virksomheten i Norge i alle ledd. Det er derfor viktig at spesialiserte leverandører også klarer å holde seg gående gjennom pandemien.

Mvh

Erik Uppstrøm

erik@acomicsoul.com

+47 9905 1555

www.acomicsoul.com